

Arrest

nr. 179 169 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2016 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, : (..), geboren te L., op 23.12.1980, onderdaan van Nigeria,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, M. B. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen), deelname aan bendevoering, andere misdrijven (informaticabedrog), als mededader, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Oudenaarde op 24.04.2015 werd veroordeeld tot een definitieve straf van 36 maanden gevangenis + onmiddellijke aanhouding.

Gezien betrokkene geen verblijfsrecht meer heeft in België, er bijgevolg geen officiële verblijfplaats meer heeft en dus niet langer toestemming heeft om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten, bestaat er een risico op récidivé. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België: Hij werd sinds 12.09.2013 afgevoerd uit het rijksregister wegens verlies van verblijfsrecht.

Betrokkene heeft in het formulier hoor plicht, door hem ingevuld op 07.03.2016, verklaard een vriendin te hebben in België. Daarnaast stelde hij een dochter te hebben in Duitsland (de Duitse autoriteiten stellen nochtans dat betrokkene bij hen niet gekend is). Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan heling, bendevoering, andere misdrijven (informaticabedrog), feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Oudenaarde op 24.04.2015 werd veroordeeld tot een definitieve straf van 36 maanden gevangenis + onmiddellijke aanhouding. Gezien het winstgevend karakter van de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die de wetgeving niet accepteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen), deelname aan bendevoering, andere misdrijven (informaticabedrog), als mededader, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Oudenaarde op 24.04.2015 werd veroordeeld tot een definitieve straf van 36 maanden gevangenis + onmiddellijke aanhouding. Gezien betrokkene geen verblijfsrecht meer heeft in België, er bijgevolg geen officiële verblijfplaats meer heeft en dus niet langer toestemming heeft om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten, bestaat er een risico op récidivé. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste verblijfplaats meer in België. Hij werd ni. op 12.09.2013 afgevoerd uit het rijksregister wegens verlies van verblijfsrecht.

Betrokkene had recht op verblijf in België. Hij heeft zijn recht op verblijf verloren met een bijlage 21 beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16.12.2013. Op 15.01.2014 heeft betrokkene een beroep ingediend tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11.04.2014 werd dit beroep tot nietigverklaring verworpen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, M B. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven en de directeur van

het gesloten centrum voor illegalen, om betrokkene vanaf 13/07/2016 te doen opsluiten.”

1.2. Tevens op 23 juni 2016 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

(..)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.06.206 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

■ *De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen), deelname aan bendevorming, andere misdrijven (informaticabedrog), als mededader, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Oudenaarde op 24.04.2015 werd veroordeeld tot een definitieve straf van 36 maanden gevangenis + onmiddellijke aanhouding.

Gezien betrokkene geen verblijfsrecht meer heeft in België, er bijgevolg geen officiële verblijfplaats meer heeft en dus niet langer toestemming heeft om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten, bestaat er een risico op récidivé. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres. Hij werd sinds 12.09.2013 afgevoerd uit het rijksregister wegens verlies van verblijfsrecht.

Betrokkene heeft in het formulier hoor plicht, door hem ingevuld op 07.03.2016, verklaard een vriendin te hebben in België. Daarnaast stelde hij een dochter te hebben in Duitsland (de Duitse autoriteiten stellen nochtans dat betrokkene bij hen niet gekend is). Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn vriendin kan zich begeven naar Nigeria.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene had recht op verblijf in België. Hij heeft zijn recht op verblijf verloren met een bijlage 21 beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16.12.2013. Op 15.01.2014 heeft betrokkene een beroep ingediend tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11.04.2014 werd dit beroep tot nietigverklaring verworpen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt als volgt:

B. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 2016-97 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met het feit dat verzoeker wel degelijk een dochter heeft in DUITSLAND.

Verweerster bevestigt louter dat verzoeker in het formulier hoorplicht melding maakte van het feit dat hij een dochter heeft in DUITSLAND.

Dit wordt door verweerster onmiddellijk van tafel geveegd met volgende vermelding: "(de Duitse autoriteiten stellen nochtans dat betrokkene bij hen niet gekend is)"

Nergens anders in de beslissingen wordt er een woord gerept over de dochter van verzoeker.

Daar waar wel verder wordt ingegaan op de relatie tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin:

"Daarnaast stelde hij een dochter te hebben in Duitsland (de Duitse autoriteiten stellen nochtans dat betrokkene bij hen niet gekend is). Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de relaties laar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn vriendin kan zich begeven naar Nigeria. Wij kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

(het inreisverbod, eigen onderlijning)

3. In het kader van huidige procedure brengt verzoeker alle bewijsstukken bij die hij in zijn bezit heeft aangaande zijn dochtertje.

Mocht verzoeker over meer tijd hebben beschikt dat zou hij ook een verklaring van zijn Duitse advocaten, de dienst pleegzorg, etc. hebben kunnen bijbrengen.

Er kan op basis van de bijgebrachte stukken echter niet redelijk over worden gediscussieerd dat verzoeker wel degelijk de vader is van juffrouw C. C. C. (..), die thans in DUITSLAND verblijft.

4. Verweerster heeft zich voor het nemen van haar beslissingen m.a.w. op volstrekt onjuiste informatie beroept.

Verweerster heeft nagelaten het dossier van verzoeker met de nodige zorgvuldigheid te behandelen.

Indien verweerster verder onderzoek had gedaan naar juffrouw C. C. C. (..) – bijvoorbeeld simpelweg door verzoeker te vragen om documenten aangaande zijn dochter (stukken 2-5) – had zij kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk een dochter heeft in DUITSLAND.

Toch besluit verweerster op die basis tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering én een inreisverbod van maar liefst 8 jaar (!).

C. Schending van de motiveringsplicht

1. Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verzoekster is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :

De beslissing van verweerster bevat vooreerst een grove fout : Verzoeker heeft wel degelijk een dochter in DUITSLAND, zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken.

4. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende :

« Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. »

Er moet m.a.w. steeds worden gepoogd om een andere minder dwingende, doch geschikte maatregel te nemen, alvorens te besluiten tot vasthouding van de betrokken vreemdeling.

Dat er onderzoek werd gevoerd naar de noodzakelijkheid van de opgelegde maatregel, moet blijken uit de motivering van de beslissing tot in kwestie.

Indien niet uit het dossier blijkt dat een dergelijk onderzoek werd gevoerd, hetgeen in casu het geval is, is de maatregel in ieder geval onwettig (KI Brussel 5 juni 2002, Rev. Dr. Étr. 2002, 438).

Uit de beslissing blijkt geenszins waarom de vrijheidsberoving van verzoeker strikt noodzakelijk zou zijn, en dat dus een minder dwingende maatregel niet zou volstaan (zoals bijvoorbeeld de verplichting om zich regelmatig aan te melden, een financiële waarborg te betalen, kopie van de identiteitskaart te overhandigen, huisarrest, etc.).

Dit maakt een schending uit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

5. Hetzelfde geldt voor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist immers dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, of alleszins toch niet de juiste.

Verweerster legde immers de verklaring van verzoeker dat hij een dochter heeft in DUITSLAND ten onrechte langs zich neer.

11. Tenslotte motiveert verweerster helemaal niet waarom zij een inreisverbod van 8 jaar (!) oplegt.

Het klopt dat artikel 74/11 §1 laatste lid bepaalt dat een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, in plaats van een voor 1, 2, 3, 4, 5, 6 of 7 jaar.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 5 of van 8 jaar.

Voor verzoeker betekent dit dat hij zijn dochter maar kan terugzien en aanraken wanneer ze 13 jaar oud is, in plaats van wanneer ze 10 jaar oud is.

D. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de werkelijke familiale omstandigheden van verzoeker, meer in het bijzonder het feit dat hij een dochtertje heeft in DUITSLAND.

3. De dochter van verzoeker, C. C.(..), werd op 27 december 2010 geboren en is thans 5 jaar oud (stuk 4).

Toen die relatie spaak liep met de moeder van C. C.(..) kwam verzoeker naar BELGIË.

Verzoeker ging wel regelmatig op bezoek bij zijn dochter en onderhield op die manier een goed contact met haar.

Verzoeker wilde zijn dochter naar BELGIË brengen.

C. C. (..) verbleef immers al een hele tijd bij de ex-partner van mevrouw C. (..) C., met wie zij geen enkele bloedband heeft.

Die had de zorgen voor dochtertje C. C. (..) op zich genomen omdat mevrouw C. (..) Catharina niet in staat was om voor het kind te zorgen.

Omdat verzoeker een verblijfsrecht had in BELGIË en hier aan het werk was, was het logisch dat C.C. (..) verzoeker zou komen vervoegen.

Hier kon verzoeker in haar levensonderhoud voorzien, daar waar hij in DUITSLAND nog geen verblijfsrecht of werk had.

Toch verzette mevrouw C. C. (..) zich hiertegen.

In dat kader riep verzoeker dan in de loop van 2012 de hulp in van een Duits advocatenkantoor, met name P. & K., met kantoor te (...), (...).

Omdat het vaderschap van verzoeker ten aanzien van C. C. (..) op dat moment nog niet vaststond, werd er door die raadslieden van verzoeker een procedure tot vaststelling van het vaderschap opgestart bij de Familierechtbank te DURTMUND (stuk 2).

Naar aanleiding van die procedure werd een DNA-onderzoek uitgevoerd, waaruit bleek dat verzoeker effectief de vader is van C. C. (..) (stuk 2).

Gelet op het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in DUISTLAND en mevrouw C. C. zich de onmogelijkheid bevindt om de zorgen voor het kind waar te nemen, werd C. C. (..) onder pleegzorg geplaatst.

Sinds zijn vaderschap werd vastgesteld, tracht verzoeker C. C. (..) uit het pleegzorgsysteem te krijgen.

Er werden gespreken gevoerd met de bevoegde diensten (stuk 5) en ook de advocaten van verzoeker in DUITSLAND zijn ermee bezig.

Een en ander verloopt stroef omdat verzoeker 29 juli 2015 van zijn vrijheid is beroofd.

Nog vlak voor zijn vrijheidsberoving had verzoeker C. C. (..) een bezoek gebracht.

Ook daarvoor zag en sprak hij haar zeer regelmatig.

Hij had plannen om na zijn invrijheidsstelling onmiddellijk naar DUISTLAND te reizen om haar te gaan bezoeken en de procedure te doorlopen opdat C. C. (..) opnieuw aan hem zou worden toevertrouwd.

Hij had daarover al afspraken gemaakt bij de bevoegde diensten van pleegzorg.

C. C. (..) is alles voor verzoeker.

Hij koestert de foto's die hij van haar heeft (stuk 3).

Hij hoopt met heel zijn hart dat hij haar snel zal kunnen gaan bezoeken, haar vastnemen en knuffelen.

Voor zover het inreisverbod niet wordt vernietigd of ingekort, is de kans groot dat de relatie tussen verzoeker en C. C. (..) definitief zal verwateren.

C. C. (..) zal niet meer weten wie verzoeker is.

Op het moment dat verzoeker haar zal kunnen komen bezoeken, zal ze al jaren in het pleegzorgsysteem zitten.

In het beste geval zal ze een nieuwe 'mama' en 'papa' hebben.

In het slechtste geval zal ze van pleeggezin naar pleeggezin worden verplaatst en verzoeker aanwijzen als de schuldige voor haar noodlottige situatie.

Gelet op het voorgaande, moge het duidelijk zijn dat het ongerechtvaardigd is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, laat staan een inreisverbod van 8 jaar (!).

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 8 jaar (!)."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen zijn. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen genomen zijn. Zo wordt wat betreft het bevel gewezen op artikel 7, eerste lid, 3°, en artikel 74/14, §3, 1°, en 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en het feit dat verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan heling, deelname aan bendevoering en andere misdrijven als mededader, feiten waarvoor zij op 24 april 2015 veroordeeld werd tot een definitieve straf van 36 maanden gevangenis en onmiddellijke aanhouding. Omdat verzoekende partij geen verblijfsrecht meer heeft in België en zij geen officiële verblijfplaats heeft en ook geen betaalde arbeid in België mag verrichten, bestaat er een risico op recidive. Er wordt tevens gewezen op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten. Eveneens wordt erop gewezen dat er een risico op onderduiken bestaat omdat de verzoekende partij geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Verder wordt als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene heeft in het formulier hoor plicht, door hem ingevuld op 07.03.2016, verklaard een vriendin te hebben in België. Daarnaast stelde hij een dochter te hebben in Duitsland (de Duitse autoriteiten stellen nochtans dat betrokkene bij hen niet gekend is). Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan heling, bendevoering, andere misdrijven (informaticabedrog), feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Oudenaarde op 24.04.2015 werd veroordeeld tot een definitieve straf van 36 maanden gevangenis + onmiddellijke aanhouding. Gezien het winstgevend karakter van de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die de wetgeving niet accepteren.*

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden."

Wat betreft het inreisverbod wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet en wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij een opsomming van de feiten wordt gegeven die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij. Daarnaast wordt gemotiveerd: *"Betrokkene heeft in het formulier hoor plicht, door hem ingevuld op 07.03.2016, verklaard een vriendin te hebben in België. Daarnaast stelde hij een dochter te hebben in Duitsland (de Duitse*

autoriteiten stellen nochtans dat betrokkene bij hen niet gekend is). Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn vriendin kan zich begeven naar Nigeria.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene had recht op verblijf in België. Hij heeft zijn recht op verblijf verloren met een bijlage 21 beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16.12.2013. Op 15.01.2014 heeft betrokkene een beroep ingediend tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11.04.2014 werd dit beroep tot nietigverklaring verworpen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen dat wel degelijk rekening werd gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij een vriendin heeft in België en dat zij een dochter heeft in Duitsland. Zo wordt erop gewezen dat de Duitse autoriteiten gesteld hebben de verzoekende partij niet te kennen. Daarnaast aanvaardt de verwerende partij dat verzoekende partij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezinsleven maar dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten een inmenging in de uitoefening van dit gezinsleven rechtvaardigen. De verwerende partij benadrukt in dat verband dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan diverse strafbare feiten waarvoor zij veroordeeld is, en dat gelet op het winstgevend karakter van de gepleegde feiten een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde, zodat de maatschappij het recht heeft zich hiertegen te beschermen en de verwijdering uit het Rijk derhalve een gepaste maatregel is. De belangen van de maatschappij zijn dan ook superieur aan de privébelangen van de verzoekende partij.

Ook in het inreisverbod wordt erop gewezen dat de Duitse autoriteiten gesteld hebben de verzoekende partij niet te kennen. Verder wordt gesteld dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat dat op zich geen beëindiging impliceert van de familiale relaties, waarbij erop gewezen wordt dat de vriendin van de verzoekende partij zich naar Nigeria kan begeven.

Verzoekende partij kan dus bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat zij een dochter zou hebben in Duitsland.

Verzoekende partij ontkent ook niet dat zij op het gehoorverslag, dat haar werd voorgelegd op 7 maart 2016, zijnde meer dan drie maanden voor het treffen van de bestreden beslissingen, slechts heeft aangegeven een dochter te hebben in Duitsland zonder dat zij daarover verdere inlichtingen verstrekke en zonder dat zij daartoe enige stavingsstukken heeft voorgelegd. Hoewel zij aldus, gelet op het aanzienlijke tijdsverloop tussen het invullen van het gehoorverslag en het treffen van de bestreden beslissingen, ruimschoots de tijd had stavingsstukken voor te leggen van haar bewering, heeft zij nagelaten dit te doen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij zich baseert op de informatie van de Duitse autoriteiten, die stellen de verzoekende partij niet te kennen. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat zij niet voldoende tijd heeft gehad

stavingsstukken voor te leggen. Van enige onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij is dan ook geen sprake.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissingen wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd waarom een verwijdering uit het Rijk en het opleggen van een inreisverbod primeert op de privébelangen (waaronder het gezinsleven van verzoekende partij valt) van verzoekende partij. Verzoekende partij ontkent niet dat zij veroordeeld werd voor de in de bestreden beslissingen opgesomde feiten en evenmin voert zij enige concrete argumentatie aan tegen de vaststelling van verwerende partij dat er een duidelijke kans is op recidive waartegen de maatschappij zich mag beschermen. Waar verzoekende partij betoogt dat een minder dwingende maatregel beter gepast had geweest, wijst de Raad erop dat verzoekende partij hiermee kritiek geeft op de beslissing tot vrijheidsberoving. Ingevolge artikel 71 van de vreemdelingenwet is de Raad evenwel niet bevoegd om uitspraak te doen over de beslissing tot vrijheidsberoving, zodat de kritiek van verzoekende partij *in casu* niet dienstig is.

2.6. Verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat het bestuur rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Nu verzoekende partij met betrekking tot deze aangevoerde schending opnieuw verwijst naar hetgeen zij uiteengezet heeft met betrekking tot haar kind in Duitsland, kan volstaan met een verwijzing naar de *supra* vermelde bespreking, waaruit blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk of onterecht heeft geoordeeld dat de Duitse autoriteiten verzoekende partij niet kennen.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat niet gemotiveerd werd waarom gekozen werd voor een inreisverbod met de duur van acht jaar. Immers wijst de verwerende partij erop dat *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*, waarbij de verwerende partij voorafgaand aan dit besluit gewezen heeft op het ernstige gevaar dat verzoekende partij betekent voor de openbare orde gelet op haar strafrechtelijke antecedenten en het feit dat zij zich illegaal op het grondgebied ophoudt zonder officiële verblijfplaats en zonder de mogelijkheid betaalde arbeid te verrichten, zodat er een ernstig reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde gelet op het winstgevend karakter van haar misdadige activiteiten.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt nu geen rekening werd gehouden met haar werkelijke familiale omstandigheden, zijnde het feit dat zij een dochtertje heeft in Duitsland die thans vijf jaar oud is en waarmee zij regelmatig contact heeft en dewelke zij naar België wou brengen. In 2012 heeft zij een procedure tot vaststelling van het vaderschap opgestart naar aanleiding waarvan haar vaderschap werd vastgesteld. Sindsdien tracht zij haar dochter uit de pleegzorg te halen.

2.8. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familieleden’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleden bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast te stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarige kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Zulke factoren betreffen de aard en de duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en

opvoeding van het kind; de kwaliteit en de regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissingen factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kind, waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij nagelaten heeft stavingsstukken van haar bewering, dat zij vader is van een in Duitsland verblijvend kind, voor te leggen aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissingen zodat de verwerende partij niet kan verweten worden zich gebaseerd te hebben op de informatie van de Duitse autoriteiten aangaande verzoekende partij. In die zin blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven wijst de Raad op hetgeen volgt.

Hoewel de biologische band tussen haar kind en verzoekende partij thans blijkt uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, blijkt daarnaast evenwel niet dat *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is zij slechts op 24 oktober 2013 overgegaan tot de vraag om via gerechtelijke procedure haar vaderschap te laten vaststellen, dit terwijl het kind reeds op 27 december 2010 geboren is. Het tijdstip van deze vraag tot erkenning doet al vragen rijzen bij de ware intenties ervan. Immers blijkt uit het administratief dossier van verzoekende partij dat zij reeds op dat ogenblik wist dat zij mogelijks haar verblijfsrecht in België zou verliezen nu zij reeds op 14 juni 2013 van deze mogelijkheid werd ingelicht. Er liggen geen gegevens voor waaruit blijkt dat verzoekende partij voor dit tijdstip interesse had in haar kind.

Op 25 augustus 2014 wordt verzoekende partij erkend als vader van het kind. Op diezelfde datum wordt tevens beslist dat de ouderzorg waargenomen wordt door de dienst Jeugdzorg van Dortmund. Op dat moment verklaart de verzoekende partij zich ook akkoord met het feit dat haar kind bij pleegouders verblijft. Verder wordt verklaard dat zij zich in verbinding zal stellen met Jeugdzorg om een bezoekregeling uit te werken. Een afspraak om deze regeling uit te werken werd op 12 december 2014 vastgelegd.

De Raad stelt vast dat naast de gegevens inzake de erkenning van het kind, waarbij zoals uit voorgaande blijkt al vragen gesteld kunnen worden omtrent de ware intenties van verzoekende partij desbetreffend, dient vastgesteld te worden dat er geen enkel concreet gegeven voorligt waaruit blijkt dat verzoekende partij ook werkelijk contact heeft met haar kind, dat zij financiële bijdragen levert enzoverder. Het enige wat voorligt zijn foto's waarop enkel het kind staat afgebeeld, maar hieruit kan uiteraard geenszins besloten worden dat verzoekende partij ook werkelijk contact heeft met het kind. Evenmin blijkt dat op enigerlei wijze een bezoekregeling werd uitgewerkt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissingen een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haarzelf en haar kind, dit zijn effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden.

De Raad wijst volledigheidshalve nog op rechtspraak van het EHRM dat stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*). *In casu* dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen de verzoekende partij en haar kind en dat de Duitse pleegouders de opvoeding en de zorg voor dit kind op zich nemen. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de pleegouders of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het door verzoekende partij gestelde, als zouden de bestreden maatregelen elk gezinsleven met haar kind onmogelijk maken, blijkt dan ook niet.

Bovendien staat verzoekende partij er niets aan in de weg om, indien zij haar verblijfssituatie in Duitsland geregeld krijgt, in kader daarvan een opheffing of intrekking van het inreisverbod te vragen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER